

ка-та на горы-тѣ, коа-то са стрѣми по камыняи-ж-тѣ долини-ж. Оладко, рѣко, твое-то чѣртеніе; но посладѣкъ гласъ-тѣ, что чѣвамъ — гласъ Ялпировъ, сыни на пѣсны-тѣ, что оплаква мрътвы-тѣ. Побѣла-та мѣ глава са приклонила; зачѣрвили са слѣзливѣ-тѣ мѣ очи. Ялпине, сыне на пѣсень-та! Зачто си самъ си на тихій хѣламъ? Зачто е тѣженъ гласъ-тѣ ти; като вѣтъръ въ пѣстын-ж-тѣ, като вѣла на удаленъ брегъ?

Я л п и р о в ъ.

Мои-тѣ сѣлзи, о Рино! текѣтъ за смрътѣи-тѣ; гласъ-тѣ ми възпѣва усопшы-тѣ. Големивъ си ты на хѣлама, прекрасенъ междѣ синови-тѣ на долини-ж-тѣ. Но ты щешъ да паднешъ както Морара, и надѣ грока ти ще сѣди кой-то ще тѣ оплаква. Хѣламовѣ-тѣ щѣтъ да те забравѣтъ; ажъ-тѣ ти ще да лежи въ стаи-ж-тѣ не напрегванъ.

Вѣрѣхъ беше ты, о Морарѣ! както сѣрна пѣстынна, сѣженъ както огнѣнъ метеоръ. Гнѣвъ-тѣ ти беше вѣра; ножъ-тѣ ти на кой като свѣтѣвица въ поле. Гласъ-тѣ ти приличаше на рѣкъ отъ порей предошла, и на грѣмъ по отдалечени хѣламовѣ. Мнозина паднахъ подъ рѣжъ-тѣ ти; изгори ги пламъкъ-тѣ на гнѣва-ти. Но ахъ, какъ бываше мирно чело-то ти. кога-то са забравѣше отъ войскъ! Лице-то ти приличаше на слънце слѣдъ градъшкъ, като мѣсачко въ мѣлчаніе-то на нощъ-та; тихо като вода възерна кога-то мѣкне шѣмный вѣтъръ.

Тѣсно сѣга жилище-то ти, тъмно мѣсто-то гдѣ-то живѣешъ. Оз три раскрача измѣрамъ грока-ти, о ты, кой-то нѣкогда беше толко великъ! четири камыни съ мѣхъвити главы останали съ единикій твой памѣтникъ. Бездѣлнѣнно-то дръво и висока-та трава что шепне на вѣтъра, указѣтъ грока на силнаго Морара. Морарѣ! гдѣ твое-то голѣмство? Нѣмашъ ты майка, сына си да оплаква. Нѣма